

Simon Kangas Larsens prædiken langfredag

Taler

Simon Kangas Larsen
Sognepræst

Dato

18. april 2025

Sted

Langenæs Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 27, vers 31-66

Salmer

Se, hvor nu Jesus træder
Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig
Hil dig, Frelser og Forsoner
O du Guds Lam! med korsets skam

- 1 Min Gud, min Gud – hvorfor har du forladt mig?

Ekkoet fra Jesu råb runger mellem væggene endnu. Jesu suk, der rummer en hel, lang fredags lidelser ...

- 5 ja – som er kulminationen på lange tiders lidelser:
”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?”

Jesus – forpint, alene og forladt.

- 10 Jesus på korset, der gennem sine hævede øjne i sit forslåede ansigt ser ind i et uendeligt, altopslugende mørke – uden nogen form for mål eller mening, men fyldt med håbløshed og død.

Det sted kan vi også stå – stedet, hvor alt håb synes ude, og håbløsheden har magten.

15

Langfredags vigtige budskab til os er: Vi er ikke alene i håbløsheden – Jesus har været der, og nu favner han den, så du også kan være der – og ikke skal rumme den selv!

- 20 Det er vanskeligt at forstå – faktisk umuligt.

Men vi kan tro. Og selv når troen bliver til tvivl – eller ikke tro – så er der tro, for Kristus tror på dig.

Måske kan et udsagn, jeg stødte på forleden, hjælpe os på vej. Det lød i al sin

25 enkelthed:

”Hvis du ikke kan se lys for enden af tunnelen – er det, fordi tunnelen slår et sving.”

30 Vi bruger udtrykket om lys for enden af tunnelen i mange sammenhænge.
Det er en måde at sætte retning i noget, der er svært!

”Lige om lidt er jeg på den anden side af den her sygdom – der er lys for enden af tunnelen,” kan den syge sige.

35

”Lige om lidt er jeg på den anden side af det her projekt; den her opgave; den her byrde – der er lys for enden af tunnelen,” kan vi også finde på at sige.

I tunneler flytter vi os.

40

De skærer genvej under vandet, gennem bjerget eller under den trafikerede vej.

Tunneler binder os sammen – nordjyderne med resten af Jylland og Europa under Limfjorden. Og Sjælland med Sverige – og med Sprogø og Fyn. Og om
45 ikke så længe er Lolland forbundet med Tyskland, og Hovedstaden er allerede forbundet af Metroens tunnelrør.

Her på Langenæs i Aarhus er sognegrænserne de store veje – Skanderborgvej, Ringgaden, Harald Jensens Plads og Marselis Boulevard mod syd – også her er
50 en tunnel, der kan få børnene sikkert under vejen og fra den ene bydel til den anden.

Vores liv kan være fyldt med tunneler, og de er som broer: en genvej, der binder os sammen og flytter os – og det er godt.

55

Men vores liv kan også være præget af indre tunneler – nogle gange så lange, at det kan være vanskeligt at se til enden. Så dybe, at de virker som mørke gravhuler.

60 Indre tunneler, der får os til at føle os forladte og alene og uden håb ... som Jesus på korset.

65 Tunneler, hvor vi råber mod væggene: ”Min Gud, min Gud – hvorfor har du
forladt mig?”
Kun ekkoet synes at svare ... og mørket.

70 De tunneler kan være som labyrinter, boret gennem vores indre mørke af
sygdom, sorg, bekymringer og angst.

De kan også være boret igennem vores mørkeste indre af synd og ondskab, når vi
ser verden med et tunnelsyn – altså et snæversyn, der gør, at vi kun har blik for
os selv og ikke den verden, vi er en del af ...
vi har ikke blik for dem og det, vi er forbundet med og forpligtet på – men kun
75 os selv.

Det er det tunnelsyn, der korsfæster Jesus.

80 Og da han bliver taget af korset, lagt i graven, og den største sten af dem alle –
nemlig døden – bliver rullet for, bliver det helt mørkt.
Alt håb er ude.

Og det er netop det, der er håbet – at alt håb er ude!
Håbet er ikke inde i mørket.
85 Men håbet er ude, så håbet kan være lyset for enden af tunnelen.

At vi i vores liv kan opleve at leve i mørke – i håbløshed – er et menneskeligt
grundvilkår. Vi håber altid på det bedste – det stræber vi efter.

90 Langfredag minder os om på brutal vis, at lidelsen og mørket er et vilkår i vores
liv – til tider så meget, at alt håb synes ude.

Det vigtige evangelium til os på denne langfredag er, at håbet er ude – og det
håb er Kristus, der ikke bare er for enden af tunnelen og venter på os der.

95 Nej! Kristus kommer dig i møde i dine indre labyrinter af håbløshed. Han
kender vejen – han har allerede gået den for dig den første langfredag, og han
kommer dig i møde i den indre krog, hvor du er kørt fast.

100 Kristus bevæger sig til os, for han tror på os og elsker os.
Han kommer os i møde og tilgiver os vores indsnævrede tunnelsyn – vores synd

og fejltrin. Han kommer og sprænger dit tunnelsyn med sin kærlighed – så vi ser verden med nye og åbne øjne.

105

Den kraft, der skal til for at flænge mørkets forhæng og fjerne skællet fra vores øjne, er Kristus selv!

Han går hele vejen – ned i dødsriget – for, på tredje dagen, at opstå fra de døde!

110

Han går hele vejen – og tager turen gennem de mørkeste tunneler og labyrinter – og sprænger dødens sten indefra, så hans død bliver til vores liv og håb – med hinanden og Gud!

115 Det er det, påske handler om – på en langfredag.

Amen.

Kilde

120

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

125

Første tekstrække, Langfredag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/simon-kangas-larsens-praediken-langfredag>

130

135

140